

Societat en disputa

A l'anterior article *Territori en disputa* parlàvem de la incapacitat d'uns i altres per imposar-se, i després de constatar el deteriorament econòmic i olorar-se cert perill pels interessos del capital, els que veritablement manen, han acabat intervenint, obligant a resoldre la situació mitjançant el referèndum/elections del dia 21 de desembre.

Dèiem també que la situació és prou plàstica i canviant depenent dels fets que se succeeixen dia a dia i, per tant, cal *recalcular* permanentment. En aquests moments es pot afirmar que, per sobre de tot, la lluita s'emmarca entre els que defensem (i sempre hem defensat) els drets a la llibertat i a la igualtat com a principis d'actuació i els que, per la força que tenen, són capaços de violentar aquests principis.

En aquest context, com a sindicat ens pertoca defensar, de manera unitària i transversal, el dret a la llibertat enfront d'un estat que torna a tenir presos polítics, amb l'aquiescència silenciosa d'Europa. Ara bé, això significa un suport que cal manifestar en forma de lluita social i, per tant, amb el lideratge del moviment sindical, que, en aquests moments, es conforma com l'únic capaç de canviar el rumb desconcertant a què s'aboca l'independentisme.

Fins ara, el suport sindical a l'autodeterminació i a la independència ha estat discret. La raó principal perquè hagi estat així és que l'independentisme institucional (tant governamental com social) ha rebutjat —tàcitament— el suport de la lluita sindical, manifestat en què en tots els seus documents no plantejàvem cap canvi social més enllà de la retòrica habitual. D'altra banda, en molts sectors sindicals se sentia que l'assoliment de la independència simplement comportava canviar el marc institucional sense cap canvi en les relacions socials. Posaven l'accent en la llibertat i no en la igualtat.

En resum, a la pràctica el moviment sindical i el moviment independentista han estat línies paral·leles que no es creuaven. Ha arribat el moment de confluir? Ha arribat el moment, per part de l'independentisme, d'acceptar que l'única eina real que té és la insurrecció en format de vaga general liderada pels sindicats alternatius a canvi d'un veritable canvi social en una futura república? Som capaços de veure que una veritable revolució social en l'actualitat, a Catalunya, únicament és possible mitjançant l'emancipació territorial? De veure que la lluita no pot deslligar la lluita per la llibertat de la lluita per la igualtat? D'acceptar que una revolució no és tal si no se sustenta en la lluita pels dos objectius a la vegada?

És hora, doncs, de deixar de donar suport retòric a l'autodeterminació i a la independència i, per sobre, a la llibertat i a la igualtat, mitjançant l'establiment d'objectius comuns per a tothom: des de la garantia d'una renda bàsica, la nacionalització de la banca, l'establiment d'una normativa laboral favorable als treballadors i les treballadores, etc.

És hora, així mateix, que l'independentisme es comprometi més enllà, també de la retòrica, a un veritable canvi social en els termes d'una negociació que assumeixi els punts exposats en el paràgraf anterior. Si el territori en disputa té com a àmbit de confrontació la lluita social, haurà de ser mitjançant un acord entre les forces que volem un canvi. Estem disposats? Estan disposats?

En aquests moments cal lluitar perquè les línies paral·leles conflueixin d'una vegada per totes, per la llibertat i per la igualtat!

sindicat@catac.cat

La IAC s'adhereix a la **vaga general** convocada per la Intersindical CSC
per a aquest dimecres 8 de novembre.

Contra la repressió, per les llibertats i per la igualtat!